© Birte Soleada

la note d'à côté

retrat musical del baró de maldà

autoria i direcció musical **alfonso de vilallonga**
direcció escènica **ernesto collado**

Aterra a l'Espai Lliure després del GREC 2016 una comèdia musical amb el rigor i l'humor d'Alfonso de Vilallonga.

En la vida –i en l'amor– cada encert ve d'un error?

Per què quan el nostre protagonista s'asseu al piano, no pot tocar una peça sencera, per fàcil i coneguda que sigui, sense tocar almenys una nota errònia?

És una qüestió purament de poca traça?

Potser de pobresa tècnica?

O potser té una intencionalitat conscient, i per tant subversiva?

Es donen paral·lelismes entre els errors que comet al piano i els que comet en la seva vida amorosa i professional?

Per què, tant en l'amor com en la vida, sovint també ha tocat la nota del costat?

Per què sempre ha obert la porta equivocada?

És més valuosa la nota falsa que la correcta?

És ell mateix, doncs, producte d'un error?

Què hi ha realment darrera dels nostres errors?

Durant les seves dissertacions musicals i poètiques, se li apareixen diversos personatges peculiars de la seva vida passada i present, des del seu il·lustre avantpassat, el Baró de Maldà (l'original), fins a la dona de fer feines o la seva psicòloga, que li donaran pistes sobre l'enigma que el persegueix.

TEATRE LLIURE. MONTJUÏC ESPAI LLIURE - DEL 5 AL 16 D'OCTUBRE

La note d'à côté
Retrat musical del baró de Maldà

autoria i direcció musical **Alfonso de Vilallonga**
direcció escènica **Ernesto Collado**

---

intèrprets **Antoni Comas** / **Mónica López** / **Elsa Rovayo 'La Shica'** / **Alfonso de Vilallonga**

piano i acordió **Gregori Ferrer** / percussió, guitarra i violí **Carlos Montfort**

---

escenografia i atrezzo **Xavier Erra** / vestuari **Montse Amenós** / caracterització **Núria Llunell** / il·luminació **Joaquín Guirado** / so **Roc Mateu** / música original **Alfonso de Vilallonga** / moviment **Elsa Rovayo 'La Shica'**

---

producció executiva, ajudanta de direcció i regidora **Ariadna Castedo** / ajudanta de vestuari **Carlota Ricart** / premsa i comunicació *Maldà State* **Mercedes Soler-Lluró**

---

coproducció **Teatre Lliure**, **GREC 2016 Festival de Barcelona** i **Maldà State Produccions**

amb la col·laboració de l'**Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural** del **Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya**

---

espectacle musical en català, castellà, anglès i francès
durada aproximada **1h. 20' sense pausa**

---

seguiu #lanotedacote al twitter

horaris de dimecres a divendres **a les 20:30h**. / dissabte **a les 19h.** / diumenge a les **18h.**

preus **9€** / **26€** compra avançada / **22€** dimecres (dia de l'espectador) / **24,50€** amb descompte (excepte els dia de l'espectador) / **18€** Tarifa Plana Abonament Espectador / **15€** Carnet Jove i menors de 30 anys Tarifa última fila (en determinades funcions)

Per a la meva poca traça a l'hora de tocar el piano, sovint em passa que en lloc de tocar la nota que vull tocar, toco per error justament la del costat, que és incorrecta i no és a la partitura. El que és curiós és que, gairebé sempre, m'agrada més com sona la nota falsa que aquella que havia de tocar. Aleshores, a partir d'aquesta nota involuntària començo a compondre una música diferent, i que m'interessa molt més que la que buscava originalment.

És a dir, l'error que he comès m'obre un món nou i inesperat. Per culpa, o més aviat gràcies a la meva poca traça tècnica, se m'apareix un altre escenari que em fa qüestionar de nou, no solament la melodia que estava buscant, sinó l'harmonia que l'envolta. Finalment, la peça musical que acabo component ha canviat considerablement d'essència, d'intenció i de color.

Pel meu goig, constato que aquesta circumstància té un clar paral·lelisme dins de la investigació científica. En conseqüència, quan trasllado aquesta anècdota a la vida real, em plantejo moltes coses. De cop m''adono que no només al piano, sinó a la vida, sempre he buscat de manera inconscient i automàtica la nota del costat. Per poca traça, per rebel·lia, per fer-me notar, per ganes d'aventura, pel que sigui. I arribo a la conclusió que aquesta manca de destresa que pateixo ve donada per un profund prejudici envers la perfecció, la correcció, envers tot allò establert i predeterminat. Potser perquè em sento jo mateix una nota incorrecta, producte d'un error, fruit de l'atzar. Una branca bastarda en el meu arbre genealògic familiar.

A la vida, tocar la nota del costat és triar la parella equivocada, decidir just el contrari d'allò que hauríem de decidir, obrir la porta prohibida, incidir en l'error, investigar a partir d'aquí i, finalment, construir una cosa nova i sorprenent tot respectant la forma original, però variant-ne el contingut.

Hi ha tendresa al voltant de l'error, de la poca traça, de la imperfecció.

Així doncs, metafòricament i filosòficament, aquest espectacle està construït a partir de la nota del costat.

Alfonso de Vilallonga

la note d'à côté

Tu sais bien que je suis maladroit
que je dérape une et mille fois
sur un piano qui désespère
J'ai trahi Beethoven et Mozart
entre les les ombres de ce bar
on esquitxo les meves misèries
cada vespre

Saps prou que sóc maldestre
que derrapo mil vegades
sobre un piano que es desespera
He traït Beethoven i Mozart
entre les ombres d'aquest bar
où je radote mes misères
chaque soir

J'ai le cœur marqué y a rien à faire
com una carta de pòquer
que amago sota la màniga
exiliat de la meva constel·lació
em retrobo al gran saló
on plorava cada diumenge
sordament

Tinc el cor marcat, no hi puc fer res,
comme une carte de poker
que je camoufle dans la manche
exilé de ma constellation
je me retrouve au grand salon
où je pleurais tous les dimanches
sourdement

Mais je t'ai cherché dans cette étrange symphonie
à la découverte de merveilles
des grillons qui chantent leur louange dans la nuit
tout était construit sur un nid d'abeilles
j'ai toujours joué la note d´à côté

Però t'he cercat en aquesta estranya simfonia
per descobrir meravelles,
grills que canten llur lloança en la nit,
tot estava construït sobre un niu d'abelles
sempre he tocat la nota del costat

Gamins élevés dans le mensonge
malgré la ronde lune orange
se sont perdus le long d'la Seine
d'autres courent après la liberté
je n'ai jamais su ce que c'est
et j'aime bien polir mes chaînes
Désolé...

Nanos educats en la mentida
malgrat la lluna rodona i taronja
s'han perdut al llarg del Sena
d'altres persegueixen la llibertat
mai no he sabut què és
i m'agrada polir les meves cadenes
Ho sento...

Je commets toujours la même erreur
et si je rêve de ta sœur
c'est qu'elle ressemble à ta voisine
j'vois que tu t'étonnes et tu capotes
sous cette pluie de fausses notes
qui me transperce et me fascine
et je flotte

Sempre cometo el mateix error
i si somio amb la teva germana
és que s'assembla a la teva veïna
veig que t'estranyes i al·lucines
sota aquesta pluja de notes falses
que em perfora i em fascina
i floto.

Mais je t'ai cherché dans cette étrange symphonie
à la découverte de merveilles
des grillons qui chantent leur louange dans la nuit
Pour fêter la vie, pour tromper l'oreille
j'ai toujours joué la note d'à côté

Però t'he cercat en aquesta estranya simfonia
per descobrir meravelles,
grills que canten llur lloança en la nit,
per festejar la vida, per enredar l'orella
sempre he tocat la nota del costat

Plein de picardie je vous le conseille
faut toujours jouer la note d'à côté
faut toujours jouer
faut toujours jouer
faut toujours jouer
la note d´à côté

Ple de picardia us ho aconsello:
cal sempre tocar la nota del costat
cal sempre tocar
cal sempre tocar
cal sempre tocar
la nota del costat

l'equip

Alfonso de Vilallonga

Barcelona, 1962

Va començar de molt jove la seva carrera com a cantant i compositor, editant un disc de cançons amb la discogràfica CBS. Va estudiar la carrera de música a la Berklee College of Music (Boston), i va viure i treballar als EUA durant deu anys. Allà crea el grup The Cabaret Rose, amb el qual gira diverses vegades pel país i publica dos àlbums, *At The Edge* i *The End Of An Era*, pels quals rep el 1994 el premi Encore al millor vocalista de teatre musical de la ciutat de Boston. Després de tornar a Barcelona, s'inicia com a compositor de bandes sonores de cinema de la mà d'Isabel Coixet, amb qui treballa en quatre pel·lícules, i col·labora també amb directors com Fernando León de Aranoa, Brad Anderson i Manolo Matji, entre d'altres. Al 1999 rep el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona al Millor Espectacle de Creació pel seu musical *Turning Point*, escrit amb Ernesto Collado. Tots dos forjaran a partir d'aquell moment una llarga llista de col·laboracions artístiques fins a avui. Continua creant i protagonitzant diversos espectacles de teatre musical (*Corazón lengua*, *Une soirée chez Vilallonga*, *Solo ante el peligro*) i component música per a teatre (*Aloma* de Mercè Rodoreda per a Dagoll Dagom, i *84 Charing Cross Road*, dirigida per Isabel Coixet, entre d'altres). Al 2013 és guardonat amb els premis Goya i Gaudí per la banda sonora de *Blancaneu*, de Pablo Berger. Ha publicat 8 discos de cançons pròpies (l'últim dels quals, *The Ballads*, l'abril de 2016) i un llibre (*Príncipe del Ripio*, Alfabia 2015) que és una recopilació de cançons, monòlegs i poemes en castellà, català, anglès i francès.

Ernesto Collado

Barcelona, 1974

Actor i creador de l'escena contemporània barcelonina, actualment viu i treballa en un petit poble de l'Empordà on va dirigir durant 8 anys el Festival MAPA. Dels seus inicis cabareters i *underground* conserva una voluntat indestructible de comunicar i una al·lèrgia vital als referents mediàtics. Les seves històries, que confonen sempre realitat i ficció, són delirants, imaginatives i d'efectes secundaris, i tenen per constant el gust pel que és singular. Els seus espectacles, en què l'humor i la música són sempre presents, juguen amb les expectatives i les convencions teatrals. Allunyat de les modes i dels centres habituals de producció, s'ha mantingut sempre en una estreta frontera difícil d'etiquetar. Ha col·laborat en

diversos projectes creatius amb Alfonso de Vilallonga, i el 1999 guanyen el Premi de la Crítica al Millor Espectacle de Creació amb *Turning Point*, i un premi FAD Sebastià Gasch (2001) per la seva aportació conjunta al cabaret *El mirlo metálico*. Actualment és el director artístic de la Fundación Collado - Van Hoestenberghe, una companyia que ja és referent internacional de creació escènica contemporània d'aquest país gràcies als espectacles *Nueva Marinaleda*, *Vida de Lázaro*, *Montaldo, Constructivo* i més recentment, *Si sabes lo que hay...*

Mónica López

Las Palmas, 1969

Va completar estudis superiors d'Art Dramàtic a l'Institut del Teatre, a més de diversos cursos d'interpretació amb Franco di Francescantonio, Dominic de Fazio, Bob McAndrew i James de Paul. És una de les actrius més consagrades del nostre país, dotada d'una gran versatilitat per a la interpretació, la dansa i el cant. Ha interpretat infinitat de personatges femenins protagonistes. En teatre ha treballat amb Mario Gas (*Golfus de Roma*, *El temps i els Conway*, *Otel·lo*, *Guys and Dolls*, *Little Night Music*, *Follies*...), Calixto Bieito (*Company*, *La casa de Bernarda Alba*), Carles Santos (*Brossalobrossotdebrossat*, *Patetisme Il·lustrat*), Irene Papas i La Fura dels Baus (*Las Troyanas* i *Hécuba*), Joan Ollé (*Víctor o els nens al poder*), Magda Puyo (*Alma i Elisabeth. Persona*), Alfredo Sanzol (*Delicades*), Miguel del Arco (*Un enemic del poble*) i Ferran Utzet (*Dansa d'agost*), entre d'altres. En cinema, ha col·laborat amb directors com Cesc Gay a *En la ciudad*, Mireia Ros a *La Monyos*, Juan Carlos Fresnadillo a *Intacto*, Álvaro Fernández Armero a *Todo es mentira* i amb Rodrigo Sorogoyen a *Que Dios nos perdone*, entre d'altres. Son nombroses les seves col·laboracions en programes de televisió i sèries, com *Nissaga de poder* (TV3) o *El jardín de los cerezos* (TVE). Entre altres guardons, ha obtingut el Premi Ercilla a la Intèrpret Femenina Revelació per *Las criadas*, el Premi de la Crítica per *Top Dogs* i *Little Night Music* i un dels guardons del Festival Internacional de Cinema de Sitges a la Millor interpretació femenina per *El habitante incierto*.

Elsa Rovayo "La Shica"

Ceuta, 1976

Es trasllada a Madrid a estudiar flamenc, dansa espanyola i ballet clàssic amb els mestres Belén Maya, Merche Esmeralda i Rafaela Carrasco. Treballa als tablaos flamencs Las Carboneras, Casa Patas, El Corral de la Morería i El Cordobés, entre d'altres. Com a cantant, composa *Trabajito de chinos* (Warner Music 2008),

Supercop (Warner Music 2010) i *Esa* (2015), produïts per Javier Limón. Aconsegueix dos Premios de la Música a l'artista revelació i a l'autor revelació. Estrena al Barts Teatre de Barcelona l'espectacle *Espain* (2012), escrit i dirigit per Andreu Buenafuente. Ha col·laborat a l'estudi i a l'escenari amb artistes com Jarabe de Palo, Sole Giménez, Bebe, Martirio, Macaco, Rosario Flores, Jorge Drexler i Alfonso de Vilallonga, entre d'altres. Ha girat amb diversos espectacles propis per països com França, Alemanya, Itàlia, Suècia, Holanda, EUA, l'Amèrica Llatina i l'Índia.

Antoni Comas

Barcelona

Gràcies a la seva versatilitat i a la seva capacitat d'adaptació als estils més diversos, Comas s'ha decantat per la interpretació d'obres contemporànies, i s'ha convertit en un tenor de referència en aquest àmbit a força d'estrenar un gran nombre d'obres musicals en aquest repertori. Ha treballat sobretot amb el gran compositor Carles Santos (*Asdrúbila*, *La pantera imperial*, *Ricardo i Elena*, *Sama samaruck suck suck*, *El compositor, la cantant, el cuiner i la pecadora*, *La meua filla sóc jo*, *Brossalobrossotdebrossat* i *Chicha Montenegro Gallery*). També ha col·laborat amb compositors com J.M. Mestres Quadreny, Alberto García-Demestres, Enric Palomar, Albert Guinovart, Joan Albert Amargós i Alfonso de Vilallonga (*Turning Point*). Va ser guardonat amb el Premi Chivas 2008 al Millor Cantant de musical per *Ascensión y caída de la ciudad de Mahagonny* (dir. Mario Gas), el Premio Ercilla 2011 al Millor Actor per *Amadeu* (dir. Albert Boadella) i també va ser nominat als Premis Butaca per *La Generala* (dir. Paco Mir) i *Brossalobrossotdebrossat* (dir. Carles Santos).

Carlos Monfort

Monterrey, Mèxic, 1985.

Estudia al Conservatori Superior de Música del Liceu, on obté la Llicenciatura en Interpretació de violí clàssic, contemporani y música de cambra. Funda el Quartet Delarc (primer lloc en el concurs de música de cambra) i el duet de guitarra i violí Morales-Montfort. Com a compositor, ha contribuït en la música del llargmetratge *El cuento de las dos orillas*, de Jesús Armesto, i en el curtmetratge *TEL*, del realitzador Marc Giralt. Com a compositor, ha estat guardonat amb la beca María Grever de l'Auditori Nacional de Mèxic, Lunas de l'Auditori, Fundació Alfredo Harp i Latin Recording Academy per la creació del projecte *Son Diferentes*, amb el qual

ha creat 13 cançons dedicades a la cultura i les tradicions mexicanes. Va rebre una beca per seguir la carrera de Pro Music (Film Scoring i Violin Jazz Performance) al Berklee College of Music de Boston i també va ser becat per estudiar a la nova seu de Berklee a València i oferir concerts per Europa. Ha col·laborat amb artistes com Sílvia Pérez Cruz, Lila Downs i Marc Ribot, entre d'altres.

Gregori Ferrer

Barcelona, 1981

Es forma als Conservatoris de Terrassa i Barcelona, a l'Escola Superior de Música de Catalunya i al Mozarteum de Salzburg, i combina la seva activitat de concertista amb la feina de compositor, arranjador i docent. Ha fet concerts amb el piano, l'acordió i el clavicèmbal, en solitari i amb diverses formacions, per escenaris d'arreu del país i de l'estranger. També ha col·laborat amb nombrosos solistes i formacions com l'OBC, el Quartet Brossa, l'Orquestra Simfònica del Vallès, Vespres d'Arnadí, Terrassa 48, els cantants María Hinojosa i Xavier Sabata o el violinista txec Ivan Zenaty. A banda de la trajectòria clàssica, ha col·laborat com a pianista i acordionista amb grups i artistes d'altres àmbits: Maria del Mar Bonet, Jaume Sisa, Els Amics de les Arts, Miquel Gil, Astrud o Sílvia Pérez Cruz, entre d'altres. Ha participat també en alguns projectes teatrals al Teatre Nacional de Catalunya i ha col·laborat en l'enregistrament de més d'una desena de discos.